

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13985/2023
24.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Маја Војводић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Ужицу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гжрр1 29/22 од 02.03.2023. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гжрр1 29/22 од 02.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гжрр1 29/22 од 02.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу Прр1 20/22 од 11.07.2022. године, ставом I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име накнаде имовинске штете настале повредом права на суђење у разумном року поред износа досуђеног у пресуди Прр1 19/22 од 25.05.2021. године плати износ од још 183.435,05 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе до исплате, као неоснован. Ставом II изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 103.125,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Виши суд у Ужицу је, пресудом Гжрр1 29/22 од 02.03.2023. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Основног суда у Ужицу Прр1 20/22 од 11.07.2022. године у ставу првом изреке, а жалбу тужиле изјављену против овог дела првостепене одлуке одбио као неосновану. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила благовремену реизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) у вези са одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, из чега следи да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је исплата износа од 183.435,05 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе, који износ представља разлику између камате обрачунате по основу комфорне методе и износа камате обрачунатог по пропорционалној методи, а све везано за накнаду имовинске штете услед повреде права на суђење у разумном року. Побижана одлука нижестепених судова о одбијању тужбеног захтева је у складу са правним ставом Врховног касационог суда усвојеним на седници Грађанског одељења ид 02.04.2013. године, заузетог након одлуке Уставног суда Уз 82/2009 од 12.07.2012. године (објављене у „ Службеног гласнику РС, бр. 73 од 27.07.2012. године), чија примена је у конкретном случају могућа по аналогiji.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела 21.01.2021. године а вредност предмета спора побијаног дела је 183.435,05 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изложених разлога Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применм одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**